

ΕΠΙΤΑΛΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΠΙΤΑΛΙΩΤΩΝ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ Ο "ΑΛΦΕΙΟΣ"

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 4 - 106 77 ΑΘΗΝΑ - ΤΗΛ. 210 3840568 * ΧΡΟΝΟΣ 26ος - ΑΡ. Φ. 225 * ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2007 - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2008

Η ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Στις 20 Ιανουαρίου πραγματοποιήθηκε στην αίθουσα εκδηλώσεων του Εκπαιδευτικού Ομίλου ΔΕΛΤΑ η Τακτική Ετήσια Γενική συνέλευση του Συλλόγου μας. Η αίθουσα ήταν προσφορά του συμπατριώτη μας Παναγιώτη Ξυπολιά ιδρυτικού στελέχους του Ομίλου, όπως τα τελευταία χρόνια έχει καθιερώσει να κάνει. Στην Συνέλευση προσήλθε μεγάλος, σε σχέση με προηγούμενες χρονιές, αριθμός συμπατριωτών δημιουργώντας ένα ιδιαίτερα φιλικό και εορταστικό περιβάλλον. Άλλωστε η Συνέλευση του Συλλόγου είναι μια γιορτή για τους Επιταλιώτες και έτσι πρέπει να αντιμετωπίζεται. Μετά από πρόταση του ΔΣ πρόεδρος της Γενικής Συνέλευσης ορίστηκε ο Παν. Ξυπολιάς και πρακτικογράφος ο Κώστας Σπλιωτόπουλος.

Κατά τον Διοικητικό και Οικονομικό απολογισμό που έκανε σε αδρές γραμμές ο Πρόεδρος, έγινε αναφορά στις πιο κάτω δραστηριότητες - στόχους του Συμβουλίου κατά τον χρόνο που πέρασε: Ο πρώτος στόχος του νέου Δ.Σ. ήταν η απόκτηση Αριθμού Φορολογικού Μητρώου (ΑΦΜ) του Συλλόγου, κάτι που έπρεπε να είχε γίνει προ πολλών ετών. Η εκπρόθεσμη απόκτηση του

ΑΦΜ έγινε με επιτυχία δίχως την επιβολή κάποιου προστίμου από την αρμόδια ΔΟΥ. Η δεύτερη προτεραιότητα του Δ.Σ. ήταν η επιβεβλημένη εκκαθάριση και μηχανογράφηση του Μητρώου Μελών του Συλλόγου και των διευθύνσεων αποστολής της εφημερίδας μας, εργασία που ανέλαβε στο μεγαλύτερο μέρος της να ολοκληρώσει η Γραμματέας μας Αντ. Κουφολιά. Ήδη πολλές διευθύνσεις είχαν αλλάξει και πολλοί παραλήπτες της Εφημερίδας είχαν πάψει προ πολλού να υπάρχουν. Μετά από κομμαστική έρευνα και εργασία μινών ολοκληρώθηκε, κατά το δυνατόν, το Μητρώο Μελών και των συνδρομητών της Εφημερίδας, με καταγραφή σε εύκολα επεξεργάσιμο πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή.

Επίσης το Δ.Σ. εστίασε τις προσπάθειές του στην βελτίωση των μόνιμα πασχόντων οικονομικών του Συλλόγου μας. Έτσι παρά τις δύσκολες εποχές που περνάμε, καταφέραμε να αυξήσουμε το ποσό του ταμείου μας μέσα στο 2007 κατά 80% περίπου σε σχέση με αυτό που παραλάβαμε, με την φιλοδοξία να το αυξήσουμε περισσότερο κατά τον νέο χρόνο. Αυτό είναι επιβεβλημένο προκειμένου να αντι-

μετωποθούν σε βάθος χρόνου τα έξοδα έκδοσης των ΕΠΙΤΑΛΙΩΤΙΚΩΝ ΝΕΩΝ και των δαπανών λειτουργίας του γραφείου μας. Τα έξοδα προήλθαν αποκλειστικά από τις συνδρομές των συμπατριωτών και φίλων του Συλλόγου μας, τους οποίους ευχαριστούμε ακόμα μια φορά για την συμπαράστασή τους στην προσπάθειά μας.

Τέλος στις δραστηριότητες του Συλλόγου μας συγκαταλέγεται και η ομολόγουμένης επιτυχημένη Συνεστίαση που πραγματοποιήσαμε τον Νοέμβριο 2007, αποκλειστικά για συμπατριώτες.

Σε όλη την διάρκεια της Γενικής Συνέλευσης έγινε προβολή φωτογραφιών (slideshow) που επιμελήθηκε ο Στ. Φωτόπουλος με θέμα ανθρώπους και πράγματα από το Επτάλοιο του χθες και του σήμερα. Η Γενική Συνέλευση ολοκληρώθηκε εν μέσω ευχών για τον Νέο Χρόνο, με την κοπή της πίτας που ήταν προσφορά των συμπατριωτών μας Δ. Παπαδογιαννόπουλου και Κ. Κουρλαμπά, από τον Ομότιμο Πρόεδρο του Συλλόγου μας Παναγιώτη Κόκκαλο και τον ταμία μας Χρήστο Μπεκυρά. Και του χρόνου με υγεία και ευτυχία.

Σ.Φ.

Όταν ο γιατρός Χουβενάθ Όρμπιντο (Ο έρωτας στα χρόνια της χολέρας) γύρισε στην πατρίδα του ύστερα από 15 χρόνια απουσίας στο Παρίσι, όλα είχαν αλλάξει και δε βρήκε τίποτα που να αξίζει τη νοσταλγία του. Έτσι γίνεται πάντα. Όμως ο Πέτρος ο Κόλμπερς, που από τις μυγδαλιές του Τσελιάκου γέμιζε με φεγγάρια τον ουρανό της Πελοποννήσου, και η τρελή πατέρα του την Καθαρά Δευτέρα, έδωσαν χρώμα και αισιοδοξία στη μονότονη ζωή του χωριού. Όσοι θέλουν να κρατήσουν μέσα τους ανέπαφη αυτή τη «φανταστική πραγματικότητα», αποφεύγουν τις συχνές επισκέψεις. Νομίζουν ότι ακόμα ο ερηνόδικος Πεντόβολος, ενώ γύρω του μαίνεται άγριος λεμονοπόλεμος, διασχίζει την αγορά με την ομπρέλα του ανοιχτή. Ο Καραουδάνης με την επίσημη φωνή του βγάζει το λόγο του κάρου. Ο Μπάμπης ο Τίτιρας ντύνεται γαμπρός, η Αυγέραινα νύφη και ο Πρίτζιπας κουμπάρος. Φοβεροί τσοπαναράιοι βακχιστές με τροκάκια και χοντρούς κίτρινους μουσαμάδες, κλέβουν τα μικρά παιδιά και στραβώνουν με στάχτη τους απρόσεχτους και τους περαστικούς. Η φωτογραφία είναι από τη συλλογή Κ. Καρτάλου. Πίσω από το τραβηγμένο κουρτινάκι κάποια σκιά ρεμβάζει, αλλά δύσκολο να προσδιορίσεις το ακριβές σημείο. Ούτε η «γεγραμμένη αιτία» της μηχανής ήταν ευρέως γνωστή τότε... Όρθιος με τα μαύρα γυαλιά ο Μάμαλης και οδηγός φυσικά ο Πέτρος. Οι άλλοι, γνωστές φάτσες της πέρα γειτονιάς, λίγο αμήχανοι μπροστά στο φακό, προσπαθούν να γελάσουν, αλλά η πραγματικότητα είναι πιο φτωχή από τη φαντασμαγορία που έχουμε στο μυαλό μας. Όσο προχωράμε, αυτά τα πράγματα πιάνουν δυσανάλογο χώρο στο σκληρό μας δίσκο.

[B. Π]

ΤΟ «ΠΟΘΕΝ ΕΣΧΕΣ» ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ

Από τον Ολύμπιο βουλευτή Φώτη Μοσχούλα

Στις 17 Δεκεμβρίου 1927, ο αθηναϊκός και επαρχιακός Τύπος έγραφε: «Υπό του βουλευτού Μεσσηνίας κ. Φώτη Μοσχούλα, υπεβλήθη εις την Βουλήν, κατά την συνεδρίασιν της παρεθούσης Παρασκευής, σχέδιον νόμου περί του «Πόθεν έσχες», συνοδευομενον και υπό μακράς εισηγητικής εκθέσεως. Ο κ. Μοσχούλας, λαβών τον λόγον, κατά την υποβολήν του νομοσχεδίου, ανέπτυξε διατί θεωρεί αναγκαίαν την ψήφισίν του...».

Ο Φώτης Μοσχούλας γεννήθηκε στο Επιτάλιο, το 1866. Ήταν γιατρός και, σύντομα, κατέστη ισχυρότατος τοπικός παράγοντας της επαρχίας Ολυμπίας. Αναμείχθηκε στην πολιτική και, με τη σημαντική κομματική δύναμη που διέθετε, εξελέγη βουλευτής - και εκτός συνδυασμού πολλές φορές - στις περιόδους 1899, 1902, 1906, 31 Μαΐου 1915, 3 Δεκεμβρίου 1915, 1926, 1932, 1933 και 1935. Είχε ταχθεί στο αντιβενιζελικό στρατόπεδο. Χρημάτισε Πρόεδρος της Βουλής.

Υπήρξε άριστος κοινοβουλευτικός άνδρας, αγωνιζόμενος, έντιμο και σθεναρά, για τα λαϊκά συμφέροντα. Είχε πλήρη συναίσθηση των ευθυνών ενός εντολοδόχου ευσυνειδήτου, αληθιά και δυναμικού και άκαμπτου. Αγνός, τίμιος και ειλικρινής, ίστατο μεταξύ των εκλεκτών τέκνων της Ολυμπίας. Ως βουλευτής, επέδειξε έντονη δραστηριότητα και βρισκόταν πάντοτε, ενθουσιώδης και ακαταπόνητος, στο πλευρό των μοχθούσων συμπατριωτών του. Είχε κατακτήσει την αγάπη και εκτίμηση όχι μόνο των Ολυμπίων αληθιά και των συναδέλφων του όλων των παρατάξεων - στη Βουλή. Χειροκροτήθηκε πολλές φορές, για τις τεκμηριωμένες αγορεύσεις του στην Εθνική Αντιπροσωπεία. Υπήρξε εισηγητής πολλών νομοσχεδίων. Πέθανε στην Αθήνα την περίοδο της κατοχής.

Ο Φώτης Μοσχούλας κατέθεσε -πρώτος αυτός- στη Βουλή, σχέδιο νόμου για το «Πόθεν έσχες», καθώς και εμπεριστατωμένη εισηγητική έκθεση. Το 1910, ο επιφανής νομομαθής και πολιτικός Νικόλαος Δημητρακόπουλος, (Καρύταινα, 1864-Βιέννη, 1921), σε ομιλία του για τα οικονομικά της Χώρας, αναφέρθηκε στην ανάγκη

νομοθέτησης και εφαρμογής του «Πόθεν έσχες», χωρίς, έκτοτε, να επανέλθει.

Του ΣΤΑΘΗ ΔΑΓΛΑΡΗ*
Δικηγόρου

Το νομοσχέδιο Μοσχούλα δεν έγινε νόμος του Κράτους, αφού ουδέποτε συζητήθηκε στη Βουλή. Για το «κουκουλωμα» αυτό, δριμεία υπήρξε η κριτική του μεγαλύτερου μέρους των εφημερίδων, που, επανειλημμένα, κάλεσαν τον πρωθυπουργό Παναγή Τσαλδάρη να νομοθετήσει, χωρίς πλέον αναβολή και να εφαρμόσει το «Πόθεν έσχες».

Δημοσιεύεται, εδώ, η αγόρευση του Φώτη Μοσχούλα.

Η ΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΟΥ ΦΩΤΗ ΜΟΣΧΟΥΛΑ

«Κύριοι Βουλευτάι,

Λαβών τον λόγον, κατά την συζήτησιν του 19ου άρθρου του Συντάγματος και ομιλών περί του δικαιώματος της ιδιοκτησίας, έλεγον ότι η νομίμως και δικαίως κτηθείσα δέον να προστατευθή επί τη βάση του 19ου άρθρου του Συντάγματος και προσέθετον ότι αι μεταπολεμικοί περιουσιαί πρέπει να ερευνηθούν εάν νομίμως και ηθικώς διετέθησαν αύται και εδήλουν ότι θα υπέβαλλον, εν καιρώ τότε, πρότασιν Νόμου περί του «Πόθεν έσχες». Εκπληρών την δοθείσαν υπόσχεσιν, λαμβάνω την τιμήν να υποβάλω εις την Βουλήν την πρότασιν ταύτην.

Η περίοδος του παγκοσμίου πολέμου περιέλαβεν εις τας αιματοβρέτους σελίδας της και την χειμαζομένην ημών πατρίδα και παρήλθεν, αφού αφήκε ανεξίτηλα τα ίχνη της καταστρεπτικής διαβάσεως της επί όλης της πολιτικής, κοινωνικής και οικονομικής ζωής της χώρας.

Η μεταπολεμική περίοδος, η από του Νοεμβρίου του 1922 ασυνείδητος συντελεστής της παραγωγικής της αδυσώρευτης αρχής της λαϊκής κυριαρχίας, ενεφάνισεν, ως ήτο επόμενον και πρόδηλον, την πολιτικήν και κοινωνικήν αναρχίαν και διέσπεισε το κρατικόν οικοδόμημα.

Το μεγαθήριον των σκανδαλών, των καταχρήσεων, των κλοπών, της διαρπαγής του δημοσίου πλούτου, της εκμεταλλεύσεως των εθνικών περιπετειών υπό επιτηδείων πατριδοκάπηλων, οι οποίοι εις πάσαν στιγμήν άφινον τα Πάρθεια βέη των κατά του Κοινοβουλευτισμού και των πολιτικών ανδρών της χώρας, όμοιοι προς τους αλήτας της δημοτικής αγοράς της αρχαιότητας, οίτινες από της σκηνής των υπαιθρίων θεάτρων εσατύριζον τους μεγάλους πολιτικούς άνδρας της εποχής των. Η επί της πολιτικής σκηνής εμφάνισιν τους παραγόντων, πολλών εξ αυτών δοσιλόγων, αι αυθαιρεσίαι αυτών και τα, εκ της ατασθαλίου πολιτικής των, συγκομισθέντα οικονομικά ναυάγια, εγέννησαν παρά τω Λαώ την απογοήτευσιν και προί εκάθεσαν μίαν ψυχικήν ατονίαν, οδοντούσαν εις τέλην, ενώ φαίνονται βυθιζόμενα τα μεγάλα προτερήματα του Έλληνος, του οποίου αείποτε ακμαίον υπήρχε το πατριωτικόν φρόνημα του Ελληνικού Λαού εν γένει, του μέχρι της χθες σφριγώντος εις πρόοδον και στερεώς προσηλωμένου εις τα πάτρια και τα εθνικά ιδεώδη.

Ευτυχώς, αι εκλογαί της 7ης Νοεμβρίου απέκτησαν το Κοινοβουλευτικόν πολίτευμα δια της νομίμου και αμφοτεροπλευρού εκπροσωπήσεως του ελληνικού Λαού, αληθιά δεν παρεσχέθη η ευκαιρία όπως, (Συνέχεια στη σελίδα 4)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ο φεινός χορός του Συλλόγου μας, θα γίνει το Σάββατο 29 Μαρτίου 2008 και ώρα 9 μ.μ. στη Κοσμική Ταβέρνα «Αμπελόφυλλο» (οδός Λέλας Καραγιάννη & Σαμοθράκης 3, τηλ. 210 86 78 862).

Το κόστος της συμμετοχής είναι 27 € το άτομο και περιλαμβάνει πλήρες μενού, το κρασί και τ' αναψυκτικά.

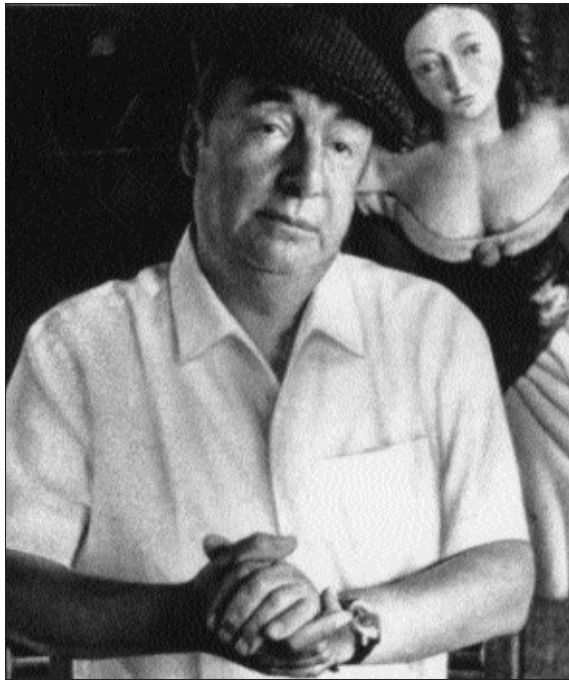
Για κρατήσεις ή οποιαδήποτε σχετική πληροφορία επικοινωνήστε στα τηλέφωνα: Χρήστος Μπεκυράς 210 2818462 Γιάννης Λαμπρόπουλος . . 6932 452424

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΓΩΝΙΑ

ΗΜΕΡΑ ΠΟΙΗΣΗΣ

Pablo Neruda 1904-1973

Για την ημέρα της Ποίησης τώρα το Μάρτη, θα μας μιλήσει ο Πάμπλο Νερούντα. Χρέη διερμηνέα θα κάνω εγώ. Ο Νερούντα δεν είναι μόνο ένας μεγάλος ποιητής, αλλά και σύμβολο της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και δικαιοσύνης. Μικρό παιδί ορφάνεψε από μάνα. Ο πατέρας του ήταν σιδηροδρομικός. Μιά μέρα, όταν ο Νερούντα ήταν 16 χρονών, πήρε το τετράδιο με τα ποιήματα του, να τα δείξει στη γυμνασιάρχη του την κυρία Μιστράλ. Όταν ξαναγύρισε σε τρεις ώρες να πάρει τη γνώμη της, εκείνη του ανακοίνωσε πως είναι ήδη ποιητής! Η Γκαμπριέλα Μιστράλ πήρε το Νόμπελ ποίησης 50 χρόνια πριν από το Νερούντα! Ήταν κι αυτή μεγάλη ποιήτρια της Χιλής. Ο Νερούντα ήταν έντονα πολιτικοποιημένος, αλλά δεν ανακάτευε την πολιτική με την τέχνη. Η «Ωδή στο σκύλο» είναι από τις «Ωδές στα κοινά πράγματα», ένα βιβλίο γεμάτο τρυφερότητα και αγάπη για κάθε τι που στη ζωή παραβλέπουμε ή θεωρούμε αυτονόητο. Οι «Γεννήσεις» και ο «Πλανήτης» είναι από το βιβλίο «Plenos Poderes» (Πλήρως Διαπιστευμένος), που ο Νερούντα έγραψε προς το τέλος της δεκαετίας του '50, όταν γύρισε στην πατρίδα του για να περάσει λίγα ήσυχα χρόνια. Είναι η περίοδος που ο ίδιος ονομάζει «το φθινόπωρο της ζωής μου». Στο έργο αυτό επαναπροσδιορίζει τη θέση του μέσα στην ποίηση και τη ζωή. Ο πολιτικός τόνος χαμηλώνει και ο ποιητής γίνεται όλο και περισσότερο ενήμερος της σκιάς που αναπόφευκτα συνοδεύει το φως. Η μετάφραση αυτών των βιβλίων ήταν για μένα ευχάριστη απασχόληση.

Ο Νερούντα υπό την σκέπη γοργόνας. Οι μεγάλοι ποιητές ποτέ δεν πεθαίνουν.

Ωδή στο σκύλο

Ο σκύλος μου κάνει μιά ερώτηση και δεν απαντώ.
Τρέχει εδώ κι εκεί στην εξοχή, με ρωτάει αμίλητος,
και τα μάτια του είναι δυό υγρά ερωτηματικά, δυό υγρές ερευνητικές φλόγες,
αλλά δεν απαντώ γιατί δεν έχω απάντηση.
Δεν έχω τίποτα να πω.

Άνθρωπος και σκύλος, μαζί ψάχνουμε στο μεγάλο κάμπο.

Τα φύλλα γυαλίζουν σαν κάποιος να τα φίλησε
ένα προς ένα,
οι πορτοκαλιές σπκώνονται όρθιες από το χώμα κρατώντας μικρά πλανητάρια πράσινα και στρογγυλά σαν τη νύχτα,
ενώ άνθρωπος και σκύλος ψάχνουμε μαζί, μυρίζοντας τα πάντα, το θρόισμα του τριφυλλίου στον κάμπο της Χιλής που το νανουρίζουν τα άσπρα δάχτυλα του Σεπτέμβρη.
Ο σκύλος σταματά, κυνηγά τις μέλισσες, πηδά τρεχούμενα νερά, αφουγκράζεται ένα μακρινό γαύγισμα, κατουράει στην πέτρα, και μου δείχνει την άκρη της μύτης του σαν να πρόκειται για αληθινό δώρο - είναι η φρεσκάδα της αγάπης του, το μήνυμά του.
Και με ρωτά και με τα δυό τα μάτια του: γιατί είναι μέρα; γιατί πάντα πέφτει η νύχτα; γιατί η άνοιξη δε φέρνει τίποτα στο καλάθι της για τα περιπλανώμενα σκυλιά, παρά μόνο άχρηστα άνθη, άνθη και πάλη άνθη; Τέτοιου είδους ερωτήσεις μου κάνει ο σκύλος και δεν απαντώ.

Μαζί τριγυρίζουμε, άνθρωπος και σκύλος δεμένοι μαζί στο λιμνικό φρέσκο πρωινό, στην άδεια προβληματισμένη μοναξιά μέσα στην οποία μαζί υπάρχουν, αυτή η ένωση σκύλου και ανθρώπου, ή ποιητή και δάσους.
Γι' αυτούς τους δύο συντρόφους, γι' αυτούς τους δύο κυνηγούς, δεν υπάρχει πουλί να παραμονεύει ούτε κρυφά βατόμουρα, παρά μόνο κελάηδημα και γλυκιές μουρδιές,
ένας κόσμος μουσκεμένος με το απόσταγμα της νύχτας, ένα φαράγγι πράσινο και σκιερό,
ένα φύσημα αρωματισμένου αέρα, το μουρμουρητό στις ρίζες, η ζωή εν κινήσει, ανασαίνοντας και γερνώντας, και η αρχαία φιλία, η χαρά να σαι σκύλος ή να σαι άνθρωπος, ενωμένοι μαζί σ' ένα και μοναδικό ζώο που τρέχει με έξη πόδια, παίζοντας στον αέρα τη νοτισμένη ουρά του.

Πλανήτης

Υπάρχουν άραγε κρυστάλλινα νερά στο φεγγάρι;
Υπάρχουν νερά χρυσαφένια;
Και τι χρώμα έχει το φθινόπωρο;
Οι μέρες σκοντάφτουν η μία πάνω στην άλλη
ώσπου, με το άγγιγμα μιας τρίχας, όλες μαζί διαλύονται; Πόσα να πέφτουν
- χαρτιά, κρασί, χέρια, νεκρά σώματα -
από τη γη σ' αυτό το μακρινό πλανήτη;

Και είναι αλήθεια ότι ο πνιγμένος ζουν εκεί;

ΠΑΛΑΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο Βολταίρος καταγράφει ως εξής έναν παλιό μύθο των Σύρων:

«Σ' ένα μακρινό Γαλαξία ζούσαν κάποτε ευτυχισμένοι οι πρωτόπλαστοι, και καθημερινό τους φαγητό ήταν η αμβροσία που ο οργανισμός απέβαλλε από τους πόρους του δέρματος.

Μια μέρα όμως τους ήρθε ξαφνικά να φάνε παξιμάδι, μα μόλις το 'φαγαν, ένιωσαν την ανάγκη να πάνε σε αποχωρητήριο. Απελπισμένοι ρώτησαν τον πρώτο άγγελο που συναντήσανε κι αυτός τους είπε: Βλέπετε αυτό το μικρό, λαμπερό αστέρι, που είναι εξήντα εκατομμύρια λέυγες μακριά από δώ; Αυτό το λένε Γη, εκεί θα πάτε.

Ήρθαν κι έμειναν.»

Από τότε η Γη έγινε ο απόπατος του Σύμπαντος και είναι μάλλον βέβαιο ότι από τότε άρχισε η ρύπανση του πλα-

νήτη. Κι έτσι σ' αυτό το απέραντο θέατρο όπου απουσιάζει ο Θεός και βλοδώνει ο Άνθρωπος, θα επαναλαμβάνεται και θα υμνείται από τους εκάστοτε ιδιοκτήτες της ευτυχίας μας όλος ο σύγχρονος τεχνολογικός οχετός, ο οποίος, ενώ αρχικά προέκυψε από την αθωότητα μιας προπατορικής επιθυμίας, ανελλιπώς συντηρείται από την καθημερινή μας ανακούφιση εις τους αιώνες των αιώνων.

Τζίμης Παπανικολόπουλος

(Το προηγούμενο δημοσίευμα με τίτλο: ΠΕΡΙ ΝΟΜΙΜΩΝ ΑΝΟΜΙΩΝ έμεινε ανοήτως μετέωρο, καθώς ο «δαίμων» του έκοψε τα πόδια, που είναι: «μια και τις χάσαμε στους ουραμούς». Ζητάμε συγγνώμη από τον κ. Τζίμη Παπανικολόπουλο και τους αναγνώστες των «Ε.Π.»)

Σάκης Δημητρόπουλος (Γιατράκος)

Οι πεθαμένοι μέσα στο κεφάλι μου είναι σαν ένα δάσος, λέει ο ποιητής. Κοιτάζοντας γύρω, η γειτονιά μας αποδεκατισμένη. Τώρα ο Σάκης παίρνει τη θέση του στο βασιλείο των σκιών. Κάποτε ήταν περιζήτητος φίλος, καλός γείτονας, δεινός συνομιλητής και μεγάλος αισθηματίας. Ο μεγαλύτερος! Θα ήμουν στις πρώτες τάξεις του γυμνασίου, όταν μου έδωσε να διαβάσω «Τα εν οίκω» του Παύλου Παλαιολόγου με τις ιστορίες του Μπούλη, τις οποίες τού άρεσε να διηγείται. Με τον Παλαιολόγο, χρονογράφο στο «Βήμα» τότε, ο Σάκης ήταν παθιασμένος, και περιττό να λεχθεί, τον θεωρούσε ανώτερο τού Ψαθά! Η «Σιδηρά διαθήκη» τού Δημητράκουλου ήταν η άλλη του μονομανία. Όχι μόνο την ήξερε απ' έξω και ανακατωτά, αλλά ήταν αμίμητος παριστάνοντας τις σαρκαστικές διαπιστώσεις του διαβόλου. Όταν γύρισα στο χωριό από το πρώτο ταξίδι μου στην Αθήνα, καλοκαίρι του 1967, τού έφερα -εν τη αγνοία μου- το βιβλίο του Νίτσε «Τάδε εφη Ζαρατούστρα». Νίτσε και Καζατζάκης έκαναν θραύση στα καροτσάκια των πλανω-

δίων. Δεν ξέρω πόσο διάβασε και τι κατάλαβε, αλλά θεωρώ υπεύθυνο τον εαυτό μου, γιατί από τότε ο Σάκης έχασε για πάντα τον ύπνο του. Αν και οι δρόμοι μας χώρισαν, συχνά σμίγαμε και τα λέγαμε στη γειτονιά ή σε καμιά ταβέρνα τα βράδια. Πάντα ευήκοος στις ιατρικές συμβουλές. Πράγμα σπάνιο για την εποχή, ο Σάκης δεν κάπνιζε και απεδίκε στο νεοκαφέ νευρικότητα και ημικρανίες. Στα φρονήματα ήταν ΑΕΚτζής, στο θερμοκήπιο άριστος γεωπόνος, στις υπαρξιακές του αμφιβολίες ιατροφιλόσοφος, στην αχαριστία αδέκαστος και στη ζωή ριψοκίνδυνος. Τέτοιοι άνθρωποι γέμιζαν με την παρουσία τους την αγορά. Τώρα ας αποχαιρετίσουμε το φίλο μας, με το αγαπημένο του τραγούδι, τού Στέλιου Καζατζίδη:

«Κοινωνία άπονη,
ψεύτρα κοινωνία,
είσαι σκάρτη και άδικη
και σε κατηγορώ».

Θερμά συλλυπητήρια στην οικογένειά του.

Βάσος Πουλόπουλος

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ 1821

Το κάψιμο όλης της Ολυμπίας - η επιδρομή του Ιμπραήμ

«Ο Μοσχούλας ευρίσκεται εις Κλειδί Αρπίνης με 500 στρατιώτες και έβαθε και άνοιξαν ταμπούρια, έκοψαν τα πεύκα και

ασφάλισαν τον δρόμο... Ο γραμματικός του Σισίνη ήλθεν εις την Αγουλινίτσα με 600 στρατιώτες. 1-6-1825.» Δημ. Πηλοπούτας

«Αδεήφοι Χριστιανοί. Τώρα είναι η ώρα, τρέξατε, τρέξατε εις Καστανιά και Γεωργίτσι... Σας περιμένω εφ' ίππου. 8-9-1825.» Νικήτας Σταματελόπουλος.

«Ο εχθρός εποθέμισε στη Λίμνα της Αγουλινίτσας- την Κυριακή τρεις φορές εις τα τρία μπογάζια... Έως 50 εκάθηκαν πιντοί και φονευμένοι και άηθοι τόσο από τους εχθρούς...»

«Ο εχθρός έχει ορδί εις Ζαχάρω και χθές πέρασε στην Αγουλινίτσα μέρος και Βρύνας. Σήμερα είδαμε φωτιά στη Βρύνα. Σήμερα έκαψε τη Σάρενα και ρέστο Τζοβαρτζί και Κουμουθρέκα και Σμέρνα... Εις Τζοβαρτζί με μιά χωσιά εσκοτώσαμε 4 και πύραμε 2 άθωγα...7-10-1825.»

«Τη Δευτέρα επέρασαν εις Πύργον, έκαψαν Αηπτοσεληπή, Ανεμοχώρι, Λαδικού, Βρύνα, Ρίσοβο, Μακρύσια, Κρέστενα, από ένα μέρος εις αυτά, μέρος Αγουλινίτσας- έκαψε το τρίτο. Έκαψε και τον Πύργο και πέρασε κατά Γαστούνη. Δεν ξέρω αν άφησε στον Πύργο τίποτα...12-11-1825.» Δ. Κανελλόπουλος

Η ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΙΤΣΑΣ (του P. von HESS)

ΙΠ.Π. Αγ. Τσέληνης

ΑΝΗΜΕΡΑ ΤΑ ΑΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝ-ΝΑ κατέλειπε τον μάταιο κόσμο ο πρώην Μητροπολίτης Τριφυλίας & Ολυμπίας κυρός Στέφανος (Ματακούλιας). Εν ειρήνη.

Γεννήθηκε το 1915 στον Πειραιά. Διαποίησε θεοφιλώς την Μητρόπολη από το 1960 μέχρι τον Ιανουάριο του 2007, επί 47 ολόκληρα χρόνια, φαινόμενο μακροβιότητας σε επισκοπικό θρόνο. Ελάχιστοι θυμούνται πια τους προηγούμενους Μητροπολίτες Δαμασκηνό Χατζόπουλο, μετέπειτα Δημητριάδος, και Χρυσόστομο Παπαδόπουλο, τον από Ζακύνθου.

Ο Μητροπολίτης Στέφανος μετά την παράτησή του, λόγω γήρατος, είχε επιλέξει να μείνει μόνιμα και να εκμετρήσει το ζην στην Κυπαρισσία.

Συμμετείχε σε αποστολές στις αυτοκέφαλες Ορθόδοξες εκκλησίες, πολλές φορές χρημάτισε συνοδικός Μητροπολίτης και οι απόψεις του ακούγονταν πάντοτε με ενδιαφέρον. Συνέγραψε άρθρα, θεολογικές μελέτες, ύμνους και διηγήματα. Μεταξύ των έργων του η ακολουθία της Παναγίας της Επιταλιώτισσης που ψάλλεται στο μοναστήρι της Ζωοδόχου Πηγής Επιταλίου την 31ην Αυγούστου, παραμονή του πανηγυριού. Δείγμα της γραφής του υπέροχο υπήρξαν οι εορταστικές εγκύκλιοι που έστειλε για τη νύχτα της Αναστάσεως. Κάθε μια τους ένας διθύραμβος για

Εκδημία Μητροπολίτου

την αναγέννηση της φύσης και της ζωής.

Μεγαλοπρεπής ως λειτουργός. Ως φυσιογνομία απέπνεε αρχοντιά και μια φυσική ευγένεια. Στα τελευταία του βίου (και εκτός εξουσίας) δεν ξέφυγε από την κοινή μοίρα.

Βίωσε την απόλυτη μοναξιά, πράγμα που ομολόγησε κατά τον αποχαιρετισμό προς τον εκδημήσαντα προκατόχο ο νυν Μητροπολίτης Τριφυλίας & Ολυμπίας κ. Χρυσόστομος.

Με ιδιαίτερη θλίψη παρακολουθήσαμε την εξοδίο ακολουθία και την ταφή. Σε όσους σπεύσουν να επαναλά-

βουν διάφορα, απαιτούμε. Δεν προσήλαμε να ανακηρύξουμε την αγιοσύνη του ανδρός. Πήγαμε μόνο να αποχαιρετίσουμε τον εκκλησιαστικό άνδρα που για μισόν αιώνα η παρουσία του ήταν συνυφασμένη με τον τόπο μας. Επί τη ευκαιρία διαπιστώσαμε την κοινή μοίρα πλούσιου ή πένητος, βασιλέως ή στρατιώτου, δίκαιου ή αμαρτωλού.

Επίσης διαπιστώσαμε με θλίψη μεγαλύτερη την απουσία αρχόν και ποιμνίου. Κάτι λίγοι δήμαρχοι, και ένας βουλευτής από τους δεκαπέντε των δυο νομών στους οποίους εκτείνεται η Μητρόπολη Τριφυλίας και Ολυμπίας. Μετρήσαμε την απουσία αυτών ακριβώς που όσο ήταν ακμαίος και ισχυρός προστρέξααν στην πόρτα του να ζητήσουν την βοήθειά του, τη μεσολάβησή του. Ήταν τόσο λίγοι αυτοί που τον αποχαιρέτισαν, ούτε οι οικογένειες δών χειροτόνησε, διευκόλυνε και ευεργέτησε, ούτε οι θεολογίζοντες, ούτε εκείνοι που τον προσκαλούσαν στα σπίτια τους, στους γάμους και στα μνημόσυνα των δικών τους, αυτοί που καμάρωναν πλάι του και διατυμπάνιζαν τη σχέση τους μαζί του. Φαινόμενο που δίνει την αφορμή για συμπεράσματα πολύ πικρά σχετικά με την αχαριστία των ανθρώπων, την αδιαφορία και την έλλειψη κοινωνικότητας, μιας και η στιγμή δεν επιτρέπει σκληρότερη διατύπωση.

Δημήτρης Χίλιος

Παλιές φωτογραφίες

Απόκριες 1957. Ο αεικίνητος φωτογράφος του χωριού Νίκος Παπαδόπουλος, στημένος σε ψηλότερο σημείο, κατάφερε να περιλάβει και να αποθανάτιζε μέσα στο πλήθος του, όλη την Επιταλιώτικη παρέα που δείχνει να απολαμβάνει την ευθυμία των αποκριάτικων ημερών. Στην μισού αιώνα φωτογραφία φαίνονται από πάνω προς τα κάτω οι: Βασίλης Αποστολόπουλος, Γεωργία Καθατζοπούλου, Βαγγέλης Δασκάλης, Θεόδωρος Μανώλης, Σάκης Οικονόμου, Ζώης Σκαρτσής, Βασίλειος Ζουμπάκης, Δημητράκης Ρουσιάκης, Σάκης Δημητρόπουλος, Χαράλαμπος Καθατζόπουλος, Μαγδαληνή Ζουμπάκη, Δασκάλη, Λεωνίδα Γκιάκας, Αλεξάνδρα Δασκάλη, Μαρία Ζουμπάκη, Δήμος Ξύδης, Κατίνα Γκιάκα, Αφροδίτη Οικονόμου, Άννα Κουρή, Παναγιώτης Κότας, Μάρω Κουρή, Ματίνα Μανώλη, Μαίρη Τσουραμάνη. Τη φωτογραφία μας παραχώρησε ο φίλος συμπατριώτης Μπάμπης Καθατζόπουλος.

Η ΦΥΓΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)

ψη στοιχειώδους καθαριότητας και η στενότητα χώρου δημιουργούσε ένα αποπνικτικό περιβάλλον στην τρίτη θέση. Ο διαχωρισμός γυναικών και ανδρών επιβατών δεν ήταν καθόλου εύκολος. Στον ίδιο χώρο οι γυναίκες με τα ρούχα κρεμασμένα γύρω από τα κρεβάτια προσπαθούσαν να δημιουργήσουν χώρο απομόνωσης. Σε αυτόν τον κλειστοφοβικό ακάθαρτο χώρο γεμάτο ψείρες, ο μετανάστης έπρεπε να περφαίει όλες τις ώρες του, να ζήσει, να κοιμηθεί, να ψυχαστεί, να ντυθεί. Δίκως καρέκλες, τραπέζια, σκαμνιά, έπρεπε να βολέψει τα μπογαλάκια του στον ελάχιστο χώρο μεταξύ των κρεβατιών και κάτω από αυτά. Το λουτρό γινόταν σε κοινούς για άντρες και γυναίκες χώρους, με κρύο θαλασσινό νερό, με αποτέλεσμα λίγοι να το αποτολμούν. Το σπάνιο ζεστό νερό όταν υπήρχε το χρησιμοποιούσαν για πλύσιμο προσώπου και μαλλιών. Με θαλασσινό νερό επίσης γινόταν και το πλύσιμο των ρούχων με το σαπούνι να είναι φυσικά ανύπαρκτο.

Ο κινηματογράφος έχει από παλιά έχει περιγράψει τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης των επιβατών της τρίτης θέσης. Από τους πρώτους ο Τσάρλι Τσάπλιν, και πρόσφατα ο Τιτανικός, οι Νύμφες κλπ. θα περιγράψουν τις άθλιες συνθήκες του ταξιδιού και την Οδύσσεια του ξεπνέμενου. Ο Αλέξης Δαμιανός στο θαυμάσιο έργο του Μέχρι το πλοίο, θα περιγράψει με μοναδικό τρόπο την ταλαιπωρία του υποψήφιου μετανάστη να φθάσει στο λιμάνι της αναχώρησης.

Πριν ξεκινήσουν για το ταξίδι ο πράκτορας ή μεσίτης τους είχε διαβεβαιώσει ότι το φαγητό θα ήταν υγιεινό και θρεπτικό. Η πραγματικότητα όμως ήταν τελείως διαφορετική. Με εξαίρεση το αποχαιρετιστήριο δείπνο την βραδιά πριν την άφιξη στην Ν. Υόρκη, το φαγητό του πλοίου απλώς δεν τρωγόταν. Ρέγγες καλασμένες και κρέας ακατάλληλο συνήθως κατέληγαν στην θάλασσα, ενώ οι τηγανιτές πατάτες αποτελούσαν μια σπάνια λιχουδιά που προσφέρονταν σπάνια. Για το νερό στέκονταν με τις βίκες σε ατέλειωτες ουρές μπρος από τα ντεπόζιτα. Σε πολλές περιπτώσεις η θαλασσοταραχή και τα πελώρια κύματα του Ατλαντικού ανέβαζαν τον φόβο και την ταλαιπωρία στο ζενίθ. Θάλασσα και ουρανός, ουρανός και θάλασσα, μοναδικό τοπίο, για πάντα από δύο εβδομάδες.

Το ταξίδι κάποτε τελείωνε και οι μετανάστες το πρώτο πράγμα που θα αντικρίσουν στο λιμάνι της Ν. Υόρκης, είναι το δώρο της Γαλλίας στην Αμερική, το άγαλμα της Ελευθερίας. Εκεί κοντά στο Έλις Άιλαντ, το Καστριγκάρι (από το Castle Garden) για τους Έλληνες μετανάστες της τρίτης θέσης, θα υποβληθούν σε τελικές ιατρικές εξετάσεις. Οι άτυχοι που κρίθηκαν άρρωστοι (σωματικά ή ψυχικά) θα υποχρεωθούν να επιστρέψουν στο πλοίο για επαναπατρισμό. Έτσι τελικά οι μετανάστες μετά την τρομερή δοκιμασία του ταξιδιού, πατούσαν επιτέλους το κόμα της χώρας του ονειρίου, έτοιμοι να αντιμετωπίσουν την νέα πρόκληση στην ζωή τους. Από εκείνη την στιγμή άρχιζε ο δύσκολος αγώνας της επιβίωσης και η τεράστια προσπάθεια της ανάδειξης μέσω της εργασίας, συνήθως στην αχανή ενδοχώρα της Αμερικής.

Οι περισσότεροι μετανάστες έφυγαν με την σκέψη να λείψουν μερικά χρόνια. Τα ξεχρεώσουν δανεικά, να παντρευτούν τις αδελφές, να βοηθήσουν τις οικογένειές τους, να ορθοποδήσουν οικονομικά. Έλπίζαν να γυρίσουν πίσω στο χωριό τους έχοντας εκπληρώσει όλα αυτά τα όνειρα. Η ζωή όμως ανέτρεψε πολλούς σχεδιασμούς. Λίγοι επέστρεψαν, οι περισσότεροι ρίζωσαν στην νέα πατρίδα τους, δίκως όμως να ξεχάσουν τον τόπο που γεννήθηκαν. Και αναμίβηλα το απέδειξαν στα χρόνια που ακολούθησαν.

Στ. Φωτόπουλος

ΤΟ «ΠΟΘΕΝ ΕΣΧΕΣ» ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ

Από τον Ολύμπιο βουλευτή Φώτη Μοσχούλα

(Συνέχεια στη σελίδα 4)

δια νομοθετικών μέτρων, επιζητηθή η εξυγίανση της χώρας, ην ζητεί ο Λαός και ο καθαρμός των μικροσχημάτων και μεγαλοσχημάτων εκμεταλλευτών του Λαού, αλλά και του δημοσίου πλούτου.

Σημαία, λάβαρο, έμβλημα εις τας χείρας μών των αντιπροσώπων του Λαού, οίτινες πρώτοι θα κύψωμεν υπό τον έλεγχο του Νόμου, εάν κυρώσεται τούτο, έστω, το «Πόθεν έσχες», έστω και βιολίτο του Ευαγγέλιου της αναζωογονήσεως, της αναζωπυρώσεως, της τενώσεως και της εξυψώσεως του καταπεσόντος φρονήματος του ελληνικού λαού, δια της αποκαλύψεως παντός εκμεταλλευτού και νοσφιστού του δημοσίου χρήματος, του χρήματος το οποίον είναι ο ιδρώς του πεινώντος ελληνικού λαού. Εκ της εισηγητικής εκθέσεως του Νομοσχεδίου

και των διατάξεων αυτού θα δικαιολογήσεται την σπουδαιότητα και το επίκαιρον του μέτρου, και εκ της γνώμης υμών ην θα μορφώσεται και εκ της αποφάσεως ην θα λάβετε, θα εξαρτηθή η σωτηρία ή μη της Πατρίδος.

Ο αξιότιμος κύριος επί των Οικονομικών Υπουργός, ομιλών κατά τη συνεδρίαση της παρελθούσης Παρασκευής επί του σχεδίου Νόμου του Νομοθετικού Διατάγματος, του κυρώσαντος τας συμφωνίας της Γενεύης, εζήτηει να άντληση την δύναμιν αυτής η Κυβέρνησις εκ του κύρους όπερ θα τω προσέδιδεν η ψήφος υμών: και προσέθετεν ότι είναι βέβαιος περί τούτου, διότι ο πατριωτισμός σας δεν σφύζει μόνον εις τα χείρη σας, αλλά πτερυγίζει και εις τας ψυχάς σας. Τούτου δοθέντος, έχω την ελπίδα ότι η φιλοπατρία σας δεν θα αφήση να παρέλθη απαρατήρητος η πρότασίς μου περί του «Πόθεν έσχες», δια της οποίας όχι μόνον θα εξυψωθή το μειωθέν κύρος του Κοινοβουλίου και του Κοινοβουλευτικού πολιτεύματος, η σωτηρία της Πατρίδος, αλλά και οι μεταγενέστεροι θαυμαστοί του μεγάλου υμών έργου θα εντειχίσωσι πλάκα εντός της αιθούσης ταύτης, εν ή θα χαράξωσι χρυσοίς γράμμασι τα ονόματα υμών ότι υπήρξατε άξιοι της Πατρίδος.

Υποβάλλων την πρότασιν ταύτην του Νόμου, δεν αξιώ ότι παρέχω τι τέλειον, καίτοι πολλοί μοι παρέσχον συμβολήν αι σοφαί γνώμαι του σοφού επιτίμου Καθηγητού του Πανεπιστημίου κ. Καζάζη, του αξιότι-

μου συμπολίτου μου κ. Ηλία Αναστασιάδη, Καθηγητού της Αν. Εμπορικής Σχολής και του συναδέλφου κ. Ρούσου Κουνδούρου δια την διασκευήν των διατάξεων του Νομοσχεδίου, όστις, δια της συνδρομής του, κατέκτησε το δικαίωμα της συνυπογραφής του Νομοσχεδίου.

Καταθέτων εις χείρας υμών το Νομοσχέδιον τούτο, έχω την ελπίδα ότι εξυηρήσεται ύψιστα συμφέροντα της Πατρίδος. (Παρατεταμένα χειροκροτήματα εκ της αιθούσης και του ακροατηρίου).

* Ο κ. Στάθης Δάγληνης γεννήθηκε στην Κρέστενα. Σπούδασε Νομικά και είναι δικηγόρος στο Πρωτοδικείο Ηλείας. Έχει συγγράψει 17 βιβλία που περιλαμβάνουν όλα τα είδη του λόγου (χρονικό, ποίηση, δοκίμιο, μονογραφία, ιστορικό αφήγημα, ανθολογία, ιστορία κ.λπ.). Στο διάστημα της στρατιωτικής του θητείας, στην Τρίπολη, του είχε ανατεθεί η επιμέλεια των φιλολογικών εκπομπών του τότε Ραδιοφωνικού Σταθμού Ενόπλων Δυνάμεων Πελοποννήσου. Για 20ετία ήταν ιδιοκτήτης - διευθυντής της εφημερίδας «Ολυμπιακός Αγών» της επαρχίας Ολυμπίας. Έχει διατελέσει συντάκτης ημερησίων εφημερίδων των Αθηνών. Ποιήματα του έχουν μεταφραστεί στα Ιταλικά. Είναι τακτικό μέλος της Εταιρείας Λογοτεχνών Ν.Δ. Ελλιάδος, του Συνδέσμου Ιστορικών Συγγραφέων και της Ενώσεως Συντακτών Ελληνικού Τύπου.

ΔΗΜΟΣ ΒΩΛΑΚΟΣ

Δελτίο Τύπου

Από τον Δήμο Βώλακος ανακοινώνεται ότι έχουν αναρτηθεί στο Δημαρχείο τα τοπογραφικά διαγράμματα του αυτοκινητοδρόμου Πάτρας - Πύργου - Τσακώνας, για το τμήμα αυτού που διέρχεται από το Δήμο μας. Για ενημέρωσή του οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να έρχονται στα γραφεία της Τεχνικής Υπηρεσίας του Δήμου.

Εκ του Δήμου